

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci navrhovatele **J. L.**, proti odpůrci **Statutárnímu městu Olomouc**, se sídlem v Olomouci, Horní nám. č.p. 583, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem advokátní kanceláře Ritter – Šťastný, se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Olomouce vydaného Zastupitelstvem města Olomouce usnesením č. 1/2014 dne 15.9.2014,

takto:

- I. Návrh se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podaným návrhem se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Olomouce vydaného Zastupitelstvem města Olomouce usnesením č. 1/2014 ze dne 15.9.2014 (dále jen ÚP Olomouc).

Podaný návrh navrhovatel odůvodnil takto:

- 1) Navrhovatel brojí proti části ÚP Olomouc týkající se plochy č. X a plochy č. X ve vztahu k pozemku parc. č. X, jenž je v jeho vlastnictví, jakož i ve vztahu k dalším pozemkům v jeho vlastnictví, a to parc. č. X a X, vše v k.ú. Slavonín. Předmětným

ÚP Olomouc je přímo dotčen pozemek parc. č. X tak, že na jeho jižní části se nachází veřejné prostranství určené plochou X a na jeho severní části se nachází smíšená plocha obytná X. Další uvedené pozemky navrhovatele včetně stavby jeho rodinného domu se nacházejí v bezprostředním sousedství uvedených ploch a jsou jimi také, byť nepřímo, dotčeny. Navrhovatel byl vydáním ÚP Olomouc zkrácen na svém vlastnickém právu, jakož i právu na ochranu zdraví a na životní prostředí. Jeho vlastnické právo bylo omezeno v rozporu z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), když pro takové omezení nebyl zjištěn a prokázán veřejný zájem. Dle původního územního plánu byl pozemek parc. č. X součástí zastavitelného území ve funkční ploše s označením 1609 – BON (bydlení městské všeobecné – nízkopodlažní). Plocha sloužila pro bydlení individuálního i hromadného charakteru a výjimečně bylo přípustné také oplocení pozemku. Podle navrhovatele bylo možné tento pozemek využít jako stavební či jej jiným vhodným způsobem využít k bydlení. Navrhovatel s tímto vědomím pozemek v roce 2006 pořídil do svého vlastnictví, když primárním zájmem bylo využít jej v budoucnu pro bydlení dětí nebo o něj rozšířit zahradu.

- 2) Proti omezením vyplývajícím pro něj z ÚP Olomouc podal navrhovatel dne 4.4.2014 námitku k upravenému návrhu, v níž vyjádřil nesouhlas s umístěním veřejného prostranství s komunikací na svém pozemku s tím, že do budoucna má zájem funkčně a stavebně jej propojit s dalšími svými pozemky parc. č. X a X. Dále předložil variantu A1 a variantu A2, v nichž navrhl způsob rovnocenného řešení zachování průchodnosti v dané lokalitě, když podle něj variantní návrh mohl být ekonomicky výhodnější i urbanisticky vhodnější. Námitka byla vypořádána pod pořadovým č. 2149a a nebylo jí vyhověno. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí ÚP Olomouc, však nedošlo k řádnému posouzení námitek, neboť návrhy variantních řešení nebyly vůbec posouzeny. Rozhodnutí o námitkách žalobce je nepřezkoumatelné, neboť nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Přestože odpůrce odůvodnil námitku vcelku obsáhle, nezabýval se dostatečně samotnou její podstatou. Podrobně se vyjádřil ohledně významných developerských projektů a realizace významné investiční akce budování tramvajové tratě, ale vůbec se nezabýval navrženými variantními řešeními. K meritu věci se vyjádřil velmi nekonkrétně, když pouze konstatoval, že navrhované odsunutí veřejného prostranství na sousední pozemek neřeší problematiku zásahu do vlastnických práv soukromých osob. Odůvodnění postrádá posouzení dopadů, které by mohly vzejít z jednotlivých variantních návrhů. Navrhovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 9 Ao 3/2011-40 a č.j. 1 Ao 5/2010-169. Dále navrhovatel namítl, že odpůrce vyhodnotil dotčený pozemek parc. č. 533/27 v rozporu s tehdy platnou územní dokumentací, když dospěl k závěru, že byl součástí nezastavitelného území (zemědělská půda). Pozemek byl součástí zastavitelného území, jak žalobce již uvedl.
- 3) Nebyla dodržena zásada proporcionality, když navrženými variantami se měl odpůrce zabývat také z důvodu požadavku minimalizace zásahů do vlastnických práv soukromých osob. Také proto je ÚP Olomouc v napadené části nepřezkoumatelný. Navrhovatel poukázal na rozsudek NSS č.j. 3 Aos 1/2012-49, který řešil obdobnou problematiku a soud zde dokonce zkoumal vztah mezi úsporou vzdálenosti v dané lokalitě vybudováním veřejné komunikace na úkor omezení vlastníka pozemku touto stavbou dotčeným. K otázce dodržení

požadavku proporcionality poukázal navrhovatel také na rozsudky NSS sp. zn. 1 AOs 5/2013 a sp. zn. 1 AOs 3/2012.

- 4) Odpůrce nezohlednil skutečnost, že na pozemek parc. č. X bylo vydáno dne 20.1.2014 územní rozhodnutí č. 11/2014, které umožňuje oplocení tohoto pozemku a části pozemku parc. č. X. Toto územní rozhodnutí bylo vydáno v zájmu prospěšnějšího využití rodinného domu navrhovatele, když funkčním propojením s pozemkem parc. č. X vznikne velká oplocená zahrada. Územní rozhodnutí dosud nenabylo právní moci, jelikož probíhá odvolací řízení.
- 5) Navrhovatel dále namítl zvýšení škodlivých imisí na plánovaném veřejném prostranství, jímž dojde zásadním způsobem ke škodlivým dopadům na pohodu bydlení a zdraví členů rodiny navrhovatele, když zejména imise z dopravy budou mít nepopiratelný vliv na zdravé životní prostředí. V dotčené části pozemku má navrhovatel situovanou rekreační část s bazénem.
- 6) Nezákonnost ÚP Olomouc spočívá také v tom, že přes obrovský počet námitek a připomínek občanů města Olomouce odpůrce neprojednal návrh ÚP opakovaně. Bylo jeho povinností zabývat se námitkami a připomínkami k návrhu ÚP v dalším opakovaném veřejném projednání s odborným výkladem projektanta. K takto opakovaně upravenému návrhu mělo být možné opětovně podávat námitky a připomínky ze strany dotčených orgánů i ze strany veřejnosti.

Odpůrce ve vyjádření uvedl, že dle jeho názoru proces pořízení, projednání a zveřejnění ÚP Olomouc byl proveden v souladu s právními předpisy a všechny zákonné podmínky byly splněny. Do vlastnického práva navrhovatele nebylo zasaženo nedovoleným způsobem a nepřiměřeně bez toho, že by byl dán veřejný zájem a navrhovatel nebyl nezákonně zkrácen na svých právech. Rovněž nebyl porušen princip legitimního očekávání navrhovatele. K jednotlivým návrhovým bodům uvedl odpůrce následující.

ad. 1) Návrh ÚP Olomouc zahrnující také veřejné prostranství napadené návrhem byl projednán v termínu od 18.1.2013 do 12.3.2013. Veřejné projednání návrhu ÚP Olomouc spojené s odborným výkladem projektanta proběhlo dne 5.3.2013, a to poté, co v rámci neformálního projednání byla uskutečněna prezentace návrhu pro veřejnost dne 6.2.2013. Ve lhůtě stanovené podle ust. § 52 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen stavební zákon) bylo uplatněno cca 630 připomínek a námitek. Navrhovatel v tomto případě námitku neuplatnil a odpůrce neměl možnost se jeho výhradami zabývat. Dle citovaného ust. § 52 odst. 3 stavebního zákona se k později uplatněným námitkám a připomínkám nepřihlíží. Na základě uplatněných námitek a připomínek byl návrh ÚP Olomouc upraven a v rozsahu provedených úprav byl opakovaně projednán v termínu od 3.3.2014 do 10.4.2014. Teprve tehdy uplatnil navrhovatel svou námitku, která se však obsahově netýkala projednávaných úprav. Odpůrce poukázal na ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého se upravený návrh projednává pouze v rozsahu těchto úprav. Námitce navrhovatele z tohoto důvodu nemohlo být vyhověno.

Je zcela nepochybné, že ÚP Olomouc zasahuje do práv vlastníků pozemků a staveb, ať již v jejich prospěch či v jejich neprospěch. Vymezením zastavitelných ploch se pozemky výrazným způsobem zhodnocují, stanovenou regulací se naopak možnosti jejich využití omezují. Veřejný zájem, na jehož základě se tak děje, je definován v ust. § 18 stavebního zákona. V posuzované věci byla již v dubnu 2006 pořízena urbanistická studie Slavonín-sever, jejímž úkolem bylo prověřit možnosti využití významné budoucí lokality pro cca 5000 – 7000 obyvatel. Jedním z cílů studie bylo

stanovit koncepci uspořádání veřejných prostranství a koordinovat rozhodování o umístění staveb v části lokality již vymezené pro výstavbu tak, aby se v budoucnu nezabránilo smysluplnému využití navazujících území. V rámci této urbanistické studie byl pozemek parc. č. X určen k zastavění komunikací. Řešení daného území v této studii a v napadeném ÚP Olomouc je totožné. Navrhovatelovo tvrzení, že pozemek parc. č. X byl původně zastavitelný bez omezení, je proto nesprávné, neboť od doby pořízení studie bylo při umisťování staveb vždy nutné zohlednit řešení obsažená v uvedené studii. Navrhovatel nabyl pozemek k datu 17.10.2006, jak vyplývá z katastru nemovitostí, a to z výpisu z LV X k.ú. Slavonín. K tomuto datu byla již studie Slavonín-sever pořízena a navrhovateli nic nebránilo v tom, aby se o předpokládaných možnostech využití pozemku předem informoval. Proto nemohl legitimně očekávat, že záměr, který v návrhu tvrdí, bude moci realizovat.

ad. 2) Odpůrce odkázal na argumentaci k předchozímu návrhovému bodu.

K otázce rozhodnutí o námitce navrhovatele uplatněné dne 4.4.2014 odpůrce uvedl, že nebyla podána ve lhůtě stanovené k projednání napadeného obsahu ÚP Olomouc, jak uvedl již v argumentaci k návrhovému bodu 1). Přestože námitka nesměřovala proti projednávaným úpravám návrhu, jak je uvedeno i v odůvodnění vypořádání této námítky, a tento důvod k nevyhovění námitce zcela postačoval, považoval odpůrce za důležité uvést v odůvodnění další skutečnosti svědčící o významu lokality Slavonín-sever, která je jedním z nejvýznamnějších rozvojových území města. Chtěl tak zejména poukázat na pozornost, jakou tomuto území věnuje. To však nic nemění na skutečnosti, že navrhovatel neuplatnil své námitky v rámci veřejného projednání návrhu ÚP Olomouc a nevyčerpal tak právní prostředky, které mu zákon k obraně jeho zájmů dává. Návrh ÚP Olomouc byl schválen, je platný a účinný. V důsledku postupu navrhovatele se dodatečně navrženými variantami řešení nemohl odpůrce zabývat, neboť jde o věc odbornou a uplatnění námitek až v rámci návrhu na zrušení opatření obecné povahy před soudem je nepřípustné. V další části argumentace se odpůrce vyjádřil k variantám navrženým navrhovatelem a předestřel důvody, pro které je považuje za nevhodné.

ad. 3) Odpůrce odkázal na argumentaci k návrhovému bodu 2) svého vyjádření a dále uvedl, že navrhovatelova argumentace možností sloučení pozemku parc. č. X s pozemkem parc. č. X, na němž je umístěn rodinný dům, je v rozporu s požadavkem ÚP Olomouc, který z důvodu hospodárního využívání území města vymezil v zastavitelných plochách v souladu s vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech a územně plánovací dokumentaci, v platném znění (dále jen vyhláška č. 500/2006 Sb.) rozmezí výměry pro vymezování stavebních pozemků 200 až 1200 m² (bod 3.4.12. výroku ÚP Olomouc). Sloučením pozemků tak, jak si představuje navrhovatel, by vznikl pozemek o velikosti 2558 m², což by znamenalo víc než dvojnásobné překročení stanoveného limitu, a proto by jeho realizace nebyla možná.

ad. 4) Navrhovatelem namítané územní rozhodnutí o umístění oplocení pozemku parc. č. X bylo vedeno v době, kdy již proběhlo projednání návrhu ÚP Olomouc, a proto bylo nutno se v územním řízení zabývat také územní studií Slavonín-sever. Územní rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno, a proto je bezpředmětné na ně poukazovat.

ad. 5) Dotčené veřejné prostranství je dle územní studie běžnou ulicí v klidné rezidenční čtvrti s rodinnými domy, a proto je argumentace navrhovatele v tomto bodě obsažená nedůvodná. Dle územní studie zde má vzniknout zástavba řadovými domy a dvojdomy, přičemž převážná většina dopravních cest bude směřovat k výjezdu z lokality, tj. opačným směrem než žalobou napadené veřejné prostranství.

ad. 6) Odpůrce odkázal opět na argumentaci uvedenou k návrhovému bodu 1), kdy na základě vypořádání cca 630 připomínek a námitek podaných v rámci prvního projednání návrhu ÚP Olomouc v termínu od 18.1.2013 do 12.3.2013 byl návrh ÚP upraven a takto upravený byl v rozsahu provedených úprav opakovaně projednán. Navrhovatel však při prvním projednání návrhu žádnou námitku neuplatnil. Tuto uplatnil až dne 4.4.2014 v průběhu opakovaného veřejného projednání, ovšem v nepřipustném rozsahu, neboť směřovala k neupravované části návrhu. Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu.

V replice k vyjádření odpůrce doručené krajskému soudu dne 2.2.2015 navrhovatel uvedl:

K bodu 1) vyjádření odpůrce: Navrhovatelem podané námitky ze dne 4.4.2014 souvisely se změnami ÚP Olomouc, a to podle změnového listu 13-04, neboť tyto se týkaly mj. také plochy X a X, a to tak, že v těchto lokalitách byla nově stanovena podmínka zpracování územní studie ÚS-106 namísto podmínky o uzavření dohod o parcelaci DP-42 a DP-43. Navrhovateli se tak opětovně otevřel prostor k uplatnění námitek ke změnám v této lokalitě. Navrhovatel proto nesouhlasí s tím, že v procesu přijímání nového ÚP Olomouc byl procesně nečinný nebo pasivní. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 1 Ao 2/2010 navrhovatel namítl, že napadený ÚP Olomouc trpěl při vydání závažným porušením procesního a hmotného práva chránícího zásadní veřejné zájmy, což má za následek nezákonnost dotčené části územního plánu, kterou může soud zohlednit také v rámci 3., 4. a 5. kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, kdy hodnotí územní plán z hlediska jeho zákonnosti, a to i v případě procesní pasivity navrhovatele (rozsudek NSS sp. zn. 1 Ao 1/2010).

K bodu 2) vyjádření odpůrce: S odkazem na ustálenou judikaturu a zejména na algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy vymezený pěti kroky, se navrhovatel domnívá, že ÚP Olomouc byl přijat v rozporu s podmínkami bodu 3, 4 a 5 uvedeného algoritmu přezkumu, tj. že nebyl vydán zákonem stanoveným postupem, je v rozporu se zákonem a neobstojí z hlediska proporcionality. Uvedené navrhovatel blíže specifikoval takto:

A) Nezákonnost postupu při vydávání ÚP

1. Nesrozumitelnost veřejné vyhlášky, kterou bylo oznámeno vydání ÚP Olomouc a která je datována dnem 12.9.2014. V textu se však odkazuje na rozhodnutí zastupitelstva přijaté dne 15.9.2014. Navrhovatel namítá nesprávný procesní postup, kdy odpůrce vydal veřejnou vyhlášku ještě předtím, než došlo k rozhodnutí zastupitelstva, kterým byl územní plán schválen.
2. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách navrhovatele, kdy v podrobnostech odkazuje navrhovatel na návrh ve věci a na judikaturu, především rozsudek NSS sp. zn. 1 Ao 5/2010.

B) Rozpor územního plánu s právními předpisy:

1. Nedostatek veřejného zájmu pro zásah do vlastnického práva navrhovatele. Odpůrce náležitě neodůvodnil, jaká vznikla veřejná potřeba a veřejný zájem na umístění veřejného prostranství na pozemku parc. č. X, ani veřejný zájem na umístění veřejných prostranství do plochy 13/156Z. Stejně tak není vysvětleno, z jakého důvodu je stanovena pro plochy X a X povinnost zpracovat územní studii ÚS-106. Není proto ani zřejmé, z jakých důvodů je případný veřejný zájem nutno nadřadit zájmům navrhovatele. Takovým postupem došlo k omezení vlastnického práva navrhovatele v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny.
2. Nesplnění dalších požadavků stanovených stavebním zákonem.

- Změna funkčního využití pozemku parc. č. X nebyla zdůvodněna a nebyl brán ohled na předchozí územní plán. Odlišné funkční využití pozemku v novém územním plánu musí být řádně odůvodněno.
 - ÚP Olomouc nesplňuje požadavky stavebního zákona, a to § 18 a § 19 a dále § 53 odst. 4 písm. b), § 53 odst. 4 písm. c) a § 53 odst. 5 písm. a) stavebního zákona. Územní plán obsahuje pouze obecnou a nepodloženou proklamaci, že je v souladu s cíli a úkoly územního plánování.
 - Územní plán stanoví povinnost pořídit územní studii v rozporu se stavebním zákonem. Ust. § 43 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že v případě podmínění rozhodování územní studií jsou součástí územního plánu podmínky pro její pořízení a přiměřená lhůta pro vložení dat o ní do evidence územně plánovací činnosti. Pro plochy X a X územní plán územní studii předvídá (ÚS-106) a podmínky lhůty pro její přijetí jsou stanoveny v textové části územního plánu v bodě 12.3. Povinnosti stanovení přiměřené lhůty pro vložení dat o ní do evidence územně plánovací činnosti však v textu obsaženy nejsou. Jedná se o podmínku stanovenou stavebním zákonem, která v přijatém ÚP Olomouc absentuje. Ze všech uvedených důvodů má navrhovatel za to, že ÚP Olomouc byl vydán v rozporu s uvedenými ustanoveními stavebního zákona.
3. Rozpor se zásadou legitimního očekávání, který vymezuje navrhovatel dvěma důvody.
- Pozemek parc. č. X byl dle původního územního plánu součástí zastavitelného území v návrhové funkční ploše s označením 1609 BON. Odpůrce nezdůvodnil, co jej vedlo (jaký veřejný zájem) ke změně funkčního využití pozemku. Navrhovatel nesdílí názor odpůrce, že ve využití pozemku ke stavebním účelům i v minulosti bránila územní studie Slavonín-sever, neboť územní studie není závazný doklad, sice se k ní přihlíží, ale není neprolomitelná. Rozhodujícím dokumentem je územní plán.
 - Legitimnímu očekávání navrhovatele nasvědčuje územní řízení ve věci oplocení pozemku parc. č. X, v němž stavební úřad podpořil domněnku navrhovatele, že dle původního územního plánu se pozemek nacházel v zastavitelném území a bylo možné rozhodnout o umístění stavby oplocení. Rozhodnutí bylo zrušeno pouze proto, že následně začal platit nový ÚP Olomouc, jehož část je navrhovatelem napadána. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16.10.2014, kterým byl návrh na oplocení pozemku parc. č.X zamítnut, dosud nenabýlo právní moci, neboť věc je v odvolacím řízení.
- C) Rozpor územního plánu se zásadou proporcionality, subsidiarity a minimalizace zásahů. Navrhovatel zde odkázal na důvody, které podrobně rozvedl pod čl. VIII – XII žaloby.
- K bodu 3) vyjádření odpůrce: Další část repliky navrhovatel směřoval k navrhovaným variantním řešením a uvedl, že jeho představa, s níž zakoupil v roce 2006 pozemek parc. č. X, tj. budoucí využití společně s rodinným domem, se stala v důsledku přijatého ÚP Olomouc naprosto nereálnou. Přijetí některé z navrhovatelových variant by neučinilo pozemek bezcenným. Další možnost spatřoval navrhovatel v propojení všech svých pozemků. Pokud tím však naráží na limitní výměru pro pozemky rodinných domů, považuje rovněž tuto podmínku limitní hranice za diskriminační a nepřipustně omezující vlastnická práva dle ust. čl. 11 odst. 4 Listiny.
- K bodu 4) vyjádření odpůrce: Navrhovatel má za to, že i přes odpůrcem tvrzenou procesní pasivitu a promeškání lhůty k uplatnění námítky ze strany navrhovatele,

mohou mít jeho námitky význam v případě posuzování 5. bodu algoritmu soudního přezkumu, když napadená část ÚP Olomouc je stížena takovými vadami, jež jsou uplatněny v námitkách v rámci 3. a 4. bodu algoritmu soudního přezkumu. Navrhovatel má za to, že soud je povinen zabývat se i samotným přezkumem 5. bodu algoritmu a měl by testovat soulad územního plánu z pohledu porušení zásady proporcionality, subsidiarity a minimalizace zásahů. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 141/2014. Dále navrhovatel namítl, že žádná územní studie (ÚS-106) nebyla dosud zpracována a zaevidována. Zaevidována je pouze územní studie s názvem Slavonín-sever, Durychova (kód: 75448244). Jak již bylo uvedeno, v územním plánu chybí podmínka stanovená stavebním zákonem ukládající, do kdy musí být data o územní studii vložena do evidence územně plánovací činnosti. Navrhovatel nesdílí námitky odpůrce, že v řízení již nemohl uplatnit námitky, které neuplatnil při projednání návrhu územního plánu. Přes namítanou procesní pasivitu navrhovatele byl odpůrce povinen se jeho návrhy zabývat a měl je vyhodnotit. Odpůrce teprve ve vyjádření k návrhu na zrušení příslušné části ÚP Olomouc podrobným způsobem vysvětluje, jakým způsobem se s námitkami vypořádal, což je však opožděné.

K bodu 5) vyjádření odpůrce: Navrhovatel nesdílí názor odpůrce, že územní rozhodnutí ze dne 20.1.2014 ve věci oplocení pozemku parc. č. X je bezpředmětné, neboť má za to, že na základě tohoto rozhodnutí mu minimálně svědčí zásada legitimního očekávání. Pokud by nebyl územní plán přijat v napadené podobě, nebylo by územní rozhodnutí zrušeno. Dalším rozhodujícím faktorem byl konzistentní nesouhlas s oplocením pozemku ze strany Magistrátu města Olomouce, odboru koncepce a rozvoje, tj. správního orgánu, jenž se aktivně podílel na tvorbě nového územního plánu.

K bodu 6) vyjádření odpůrce: V návrhu územní studie Slavonín-sever se pro plochu X počítá s hustou nízkopodlažní zástavbou a v bezprostředně přilehlých plochách X a X se již předpokládá zástavba bytovými domy. Území dotčené zpracováním územní studie (ÚS-106) je natolik rozsáhlé, že tyto významné obytné plochy budou mít nepochybně zvýšené nároky a potřeby na dopravní obslužnost, čímž dojde ke zvýšení negativních imisí na pozemky a rodinný dům navrhovatele a ztížení pohody bydlení. Tato skutečnost je ze strany odpůrce bagatelizována, je však pouze otázkou času, kdy se tyto negativní imise projeví. Územní plán také předjímá, že tato územní studie bude nahrazena novou územní studií, která by měla být přijata nejpozději do 6 let, takže v budoucnu mohou být podmínky a charakter zástavby změněny, např. tak, že výstavba rodinných domů bude muset ustoupit výstavbě bytových domů.

Závěrem navrhovatel uvedl, že na základě ustálené judikatury správních soudů má za to, že odpůrci v případě úspěchu ve věci nesvědčí právo na přiznání náhrady nákladů na jeho zastoupení advokátem, když orgány veřejné moci s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů (rozsudek NSS sp. zn. 7 As 186/2014, nálezný Ústavního soudu III.ÚS 2984/09).

Odpůrce ve vyjádření k replice navrhovatele doručeném krajskému soudu dne 10.2.2015 uvedl následující:

- Odmítá tvrzení navrhovatele, že v souvislosti nahrazením podmínky uzavření dohod o parcelaci podmínkou zpracování územní studie se navrhovatel znovu otevřel prostor k uplatnění jakýchkoliv námitek ke změnám v této lokalitě. Stavební zákon jasně stanoví, že upravený návrh se při opakovaném projednání projednává v rozsahu provedených úprav. Provedená úprava neměla na

vymezení veřejných prostranství dané lokality žádný vliv. V obou případech platí, že podmínka uzavření dohod o parcelaci i podmínka zpracování územní studie působí v území jako stavební uzávěra do doby jejich splnění. V daném případě je podmínka již splněná, neboť územní studie ÚS-106 je v současné době pořízena. Navrhovatel uplatnil námitku, která se netýkala rozsahu provedených úprav. Vymezení veřejných prostranství bylo s vlastníky i s veřejností projednáno již při prvním projednání návrhu územního plánu. Odpůrce tedy považoval vymezení veřejných prostranství za projednané, když ani k návrhem dotčené části nebyly vzneseny žádné námitky. Rovněž nebyly vzneseny žádné námitky ke změnám projednávaným při opakovaném projednání, tj. nahrazení dohod o parcelaci územní studií. I tuto část – změnu územního plánu má odpůrce za projednanou. Pokud by při opakovaném projednání dodatečně vyhověl námitce uplatněné k již projednanému veřejnému prostranství, mělo by to za následek nové opakované projednání s ostatními vlastníky a s veřejností a takto by proces mohl pokračovat donekonečna. V tom odpůrce nespatřuje smysl projednávání územního plánu.

- K tvrzené nesrozumitelnosti veřejné vyhlášky odpůrce uvedl, že datum uvedené na dokumentu odráží den založení dokumentu do programu pro správu spisové služby. Dokument byl elektronicky podepsán bezprostředně po rozhodnutí zastupitelstva o vydání územního plánu dne 15.9.2014 v 16:21 hodin (vytvoření dokumentu), jak je zřejmé z historie dokumentu. Není proto pravdou, že vyhláška byla vydána předtím, než došlo k rozhodnutí zastupitelstva. V případě oznámení veřejnou vyhláškou se o žádné vydání nejedná, rozhodující je pouze to, kdy a po jakou dobu bylo oznámení zveřejněno. Odpůrce připouští, že uvedení data založení dokumentu na vyhlášce může být zavádějící, na druhou stranu je úředně doloženo, že vyhláška byla vyvěšena 15.9.2014. Případné formální pochybení nelze považovat za nezákonnost. Odpůrce odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 Ao 2/2007-73.
- V námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách setrval odpůrce na své předchozí argumentaci.
- Nedostatek veřejného zájmu pro zásah do vlastnického práva – i v tomto bodě odpůrce odkázal na své předchozí vyjádření k návrhu.
- Nesplnění dalších požadavků stanovených zákonem:
 - Rozdíly mezi dřívějším a nynějším ÚP Olomouc vyplývají především z odlišné legislativy, na jejímž základě byly územní plány pořízeny. Současně platný stavební zákon přinesl řadu nových nástrojů územního plánování (podmínění využití území územní studií, regulačním plánem, dohodou o parcelaci) a na rozdíl od předchozí právní úpravy (zákon č. 50/1976 Sb.) staví územní plánování také na prostorové regulaci. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.) nově specifikovala druhy funkčních ploch, mezi jiným i plochy veřejných prostranství. Územní plány pořizované podle předchozího zákona plochy veřejných prostranství neobsahovaly a u vlastníků tak vyvolávaly mylný dojem, že všechny pozemky v zastavitelných plochách jsou určeny k zastavění. Bylo přitom zřejmé, že pro umístění nových objektů je nutné vymezit nové ulice, v případě nevhodně uspořádaných pozemků dokonce přikročit k nezbytné parcelaci, což přinášelo při rozhodování o umístění staveb značné problémy, neboť podrobnější koncepci využití zastavitelných ploch územní plány neobsahovaly. Tuto koncepci bylo možné řešit jen územní studií, která však nebyla závazná. Současně platný stavební zákon tento

nedostatek překonal a v souladu s ním byla urbanistická studie Slavonín-sever z roku 2006 využita jako podklad pro zpracování územního plánu. Nový územní plán předchází územně plánovací podklady respektoval a ke změně funkčního zařazení pozemku parc. č. X v novém územním plánu nedošlo.

- Odpůrce odmítá tvrzení navrhovatele, že územní plán neodůvodňuje soulad s cíli a úkoly územního plánování, když obsahuje pouze obecnou a nepodloženou proklamaci tohoto stavu. Územní plán byl zpracován kvalifikovanou osobou na základě požadavků právních předpisů a v souladu s nimi, obsahuje rozsáhlé odůvodnění přijatého řešení (kapitola D „Komplexní zdůvodnění řešení“), které obhájí na základě cílů a úkolů územního plánování. Dále je soulad s cíli a úkoly územního plánování popsán v kapitole 4. části B „Vyhodnocení koordinace využívání území z hlediska širších vztahů“ (viz str. B21-B22). Odůvodnění jednotlivých kapitol je pak nutno chápat v obecné rovině jako odůvodnění cílů a úkolů územního plánování, když samotný stavební zákon cíle a úkoly definuje velmi obecně. Ke konkretizaci pak nutně dochází až v územním plánu na základě odborných znalostí. Navrhovatel ve své námitce neuvedl, které z cílů a úkolů územního plánování nebyly podle něj splněny nebo odůvodněny.
- Lhůta pro pořízení územních studií je v ÚP Olomouc stanovena v souladu s požadavkem § 43 odst. 2 stavebního zákona v kapitole 12 „Územní studie“ v bodě 12.3 tak, že lhůta pro pořízení územních studií je stanovena na 6 let od data nabytí účinnosti územního plánu. Povinnost vložit data do evidence územně plánovací činnosti je upravena stavebním zákonem v § 30 odst. 4 tak, že pořizovatel územní studie podá poté, kdy schválil možnost jejího využití podle § 25, návrh na vložení dat o této studii do územně plánovací činnosti. V posuzované věci je územní studie ÚS-106 pořízena a byla vložena do evidence územně plánovací činnosti.
- Odpůrce se neztotožňuje s navrhovatelovou argumentací legitimního očekávání, že pozemek parc. č. X bude nadále určen k zastavění. Argumentace územním řízením ve věci oplocení pozemku parc. č. X je nepřipadná, neboť územní rozhodnutí nenabývalo právní moci a bylo v odvolacím řízení zrušeno. V dalším řízení pak byl záměr oplocení tohoto pozemku stavebním úřadem zamítnut.
- K tvrzenému rozporu územního plánu se zásadou proporcionality, subsidiarity a minimalizace zásahů odpůrce uvedl následující:
 - Stanovení podmínek prostorového uspořádání je v ÚP Olomouc řešeno v souladu s přílohou č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. za účelem efektivního využití územní města a jako nástroj ochrany zemědělských pozemků nevyšší třídy ochrany, kterými je město obklopeno. To se týká i lokality Slavonín-sever, která vznikla postupným záborem zemědělských pozemků první třídy ochrany. V praxi to znamená, že i na pozemku větším než 1200 m² je možné rodinný dům umístit, ale jen tak, aby v budoucnu nezabránil umístění dalšího domu podél veřejného prostranství, tedy v poloze charakteristické pro uspořádání sídla. Navrhovatel má za to, že námitka týkající se limitů pro výměru pozemků pro výstavbu rodinných domů je diskriminující podmínkou omezující vlastnická práva dle ust. čl. 11 odst. 4 Listiny. Podle odpůrce však jde o nový, a proto nepřipustný návrhový důvod. Navíc jde o nedůvodnou námitku s ohledem na shora uvedené.

- I přes argumentaci navrhovatele trvá odpůrce na svém názoru, že neuplatnění námitek v rámci veřejného projednání návrhu ÚP Olomouc musí jít k tíži navrhovatele a není přípustné, aby neuplatněné námitky navrhovatel řešil až po veřejném vyhlášení a účinnosti územního plánu soudním návrhem. Podle odpůrce pasivita navrhovatele při veřejném projednání územního plánu způsobuje, že soud se jeho neuplatněnou námitkou nemůže zabývat z hlediska žádného bodu algoritmu soudního přezkumu. Pokud navrhovatel poukazuje na rozhodnutí NSS sp. zn. 4 As 141/2014, pak to podle odpůrce na daný případ nedopadá. Navrhovatel na svých právech územním plánem krácen není a tento ani není v rozporu s předpisy či nepřezkoumatelný. Navíc urbanisticky zcela nevhodné řešení veřejných prostranství v daném území, které by se méně dotklo pozemku navrhovatele, by znamenalo výrazné dotčení pozemků jiných vlastníků a vznik zcela neúčelných částí dotčených pozemků. Vedení veřejných prostranství jen po pozemcích odpůrce a mimo pozemek navrhovatele totiž není možné. Námitka navrhovatele, že žádná územní studie ÚS-106 nebyla dosud zpracována, je nedůvodná, neboť studie Slavonín-sever zpracována byla a její využití je podmíněno zpracováním studie ÚS-106. Pořizovatel územního plánu považuje stanovenou podmínku za splněnou. Název studie uvedený v registračním listu není směrodatný a na věcné podstatě sporu nic nemění.
- Odpůrce nesouhlasí s námitkou, že zrušení územního rozhodnutí o umístění oplocení pozemku parc. č. X je v příčinné souvislosti s přijetím územního plánu a že pokud by nebyl územní plán přijat, bylo by územní rozhodnutí vydáno. Ke zrušení územního rozhodnutí krajským úřadem došlo již 10.7.2014, tedy před vydáním nového územního plánu.
- Odpůrce odmítá spekulaci navrhovatele o zvýšených nárocích v potřebě dopravní obslužnosti díky velikosti území s předpokládanou zástavbou a tedy i o zvýšených imisích z dopravy na jeho pozemky a ztížení zdravotních podmínek a pohody bydlení. Podle územního plánu vznikne předpokládanou zástavbou běžná ulice v klidné rezidenční čtvrti s rodinnými domy.
- Odpůrce vyjádřil nesouhlas s názorem navrhovatele na úhradu nákladů řízení v případě úspěchu odpůrce ve sporu. Dle názoru odpůrce v daném případě nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení odpůrci, když dané řízení má zcela specifický charakter a nelze odhlédnout od toho, že územní plán je řešen v samostatné působnosti obce. Řízení není obvyklé a běžné, s nímž by se pracovníci odpůrce setkávali ve své pracovní činnosti. Odpůrce nemá k dispozici zaměstnance, kteří by se po právní stránce danou agendou zabývali. Při respektování zásady rovnosti účastníků je právem odpůrce využít pro obhajobu svých zájmů v daném soudním řízení právní pomoc advokáta. Odpůrce setrval na závěru o nedůvodnosti návrhu na zrušení části ÚP Olomouc a současně navrhl, aby soud závázal navrhovatele k úhradě nákladů řízení.

Ze správních spisů odpůrce bylo zjištěno, že Zastupitelstvem města Olomouce (dále jen zastupitelstvo) bylo dne 15.9.2008 schváleno pořízení nového územního plánu. Zadání územního plánu bylo schváleno zastupitelstvem dne 23.2.2009. V souladu se zadáním územního plánu byl vypracován jeho koncept včetně vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území obsahující vyhodnocení vlivů na území Natura 2000 a vyhodnocení vlivů na životní prostředí, který byl veřejně projednán v termínu od 1.6.2010 do 2.8.2010. Dne 15.7.2010 proběhlo veřejné projednání

s odborným výkladem zpracovatele. Kromě stanovisek dotčených orgánů a nadřízeného orgánu územního plánování byly vzneseny námitky a připomínky také ze strany veřejnosti. Na základě výsledku projednání konceptu zpracoval pořizovatel územního plánu návrh pokynů pro zpracování návrhu územního plánu. Pokyny pro zpracování byly schváleny zastupitelstvem dne 23.2.2011. Následně zpracovaný návrh územního plánu byl projednán s dotčenými orgány, se sousedními obcemi, s krajským úřadem jako nadřízeným orgánem územního plánování. Po úpravě dle výsledku těchto jednání a také dle požadavků novely stavebního zákona a novely vyhlášky č. 500/2006 Sb. byl upravený návrh vystaven v termínu od 18.1.2013 do 12.3.2013 v tištěné podobě v budově magistrátu a v digitální podobě na webových stránkách města. Veřejné projednání návrhu ÚP Olomouc spojené s odborným výkladem projektanta proběhlo dne 5.3.2013, přičemž neformální projednání pro veřejnost bylo uskutečněno již dne 6.2.2013. Ve stanovené lhůtě bylo uplatněno cca 630 podání, připomínek a námitek. Na základě výsledků veřejného projednání byl návrh územního plánu upraven a v této podobě opět posouzen krajským úřadem z hlediska vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Upravený návrh ÚP byl opakovaně projednán v termínu od 3.3. do 10.4.2014. Upravený návrh byl vystaven v tištěné podobě v budově magistrátu a v digitální podobě na webových stránkách města. Veřejné projednání upraveného návrhu spojené s odborným výkladem projektanta proběhlo dne 3.4.2014. Ve stanovené lhůtě bylo uplatněno cca 380 podání, připomínek a námitek. Navrhovatel uplatnil svou námitku podáním ze dne 4.4.2014 a formuloval ji jako nesouhlas s umístěním veřejného prostranství s komunikací na pozemku parc. č. X, když tento záměr považuje za rozporný s jeho vlastnickým právem a s jeho záměrem nakládání s tímto pozemkem do budoucna. Upřesnil, že má záměr funkčně i stavebně propojit a sjednotit stávající rodinný dům postavený na pozemku parc. č. X se zahradou parc. č. X s pozemkem parc. č. X a zvýšit tím užitné vlastnosti svých nemovitostí. Současně navrhl varianty A1 a A2, které označil za rovnocenné řešení zachování průchodnosti v dané lokalitě respektující i požadavky územní studie. O námitce navrhovatele bylo rozhodnuto v odůvodnění územního plánu pod pořadovým č. 2149a tak, že námitce nebylo vyhověno s odůvodněním, že vymezení veřejného prostranství 13/156Z nebylo předmětem opakovaného projednání návrhu ÚP, změna se týkala pouze rozsahu územní studie, jejímž zpracováním je podmíněno využití daného území (ÚS-106 Arbesova-Durychova), přičemž pozemek parc. č. X je součástí rozsáhlého území, které je jednou z prioritních rozvojových lokalit města Olomouce označovanou jako „Slavonín-sever“. Odpůrce uvedl, že k budoucímu rozvoji tohoto území je připravována významná investiční akce města – výstavba tramvajové trati a dále jsou zde zčásti již realizovány a zčásti aktuálně připravovány významné developerské záměry obytné výstavby řešené v souladu s dlouhodobou koncepcí celého území. Vzhledem k významu dané lokality byla v roce 2006 vypracována koncepce dalšího rozvoje územní studií „Slavonín-sever“ řešící zejména koncepci uspořádání veřejných prostranství a členění rozsáhlého území do budoucích obytných bloků, která byla pořízena jako územně plánovací podklad. Dodržení stanovené koncepce je základním předpokladem budoucí využitelnosti rozsáhlé obytné lokality. V části území byla zástavba v souladu s uvedenou studií již realizována a pozemek parc. č. X, který byl v předchozím územním plánu součástí nezastavitelného území, leží v trase tohoto veřejného prostranství. Odpůrce uzavřel, že námitkou navrhované odsunutí veřejného prostranství na sousední pozemek nijak neřeší problematiku zásahu do vlastnických práv soukromých vlastníků a je jen účelovou snahou navrhovatele o větší zhodnocení pozemku dříve nezastavitelného (zemědělské půdy). Vzhledem k tomu, že

z uplatněných stanovisek dotčených orgánů ani z návrhu rozhodnutí o námitkách a vypořádání připomínek nevyplynula další potřeba podstatné úpravy návrhu územního plánu, byl tento předložen ke schválení zastupitelstvu. Zastupitelstvo usnesením č. 1/2014 vydalo ÚP Olomouc jako opatření obecné povahy dne 15.9.2014. Téhož dne byla veřejná vyhláška oznamující vydání ÚP Olomouc vyvěšena na úřední desce Magistrátu města Olomouce a sejmuta byla dne 3.10.2014.

Soud v souladu s ustanovením § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy – ÚP Olomouce.

Podle ust. § 101a odst. 1 věta první s. ř. s. je oprávněn návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí podat ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen na svých právech.

Aktivní procesní legitimace navrhovatele je tedy založena na tvrzení o dotčení jeho subjektivních práv opatřením obecné povahy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v bodu 34. uvedl: „*Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude (...) dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno.*“

V dané věci navrhovatel jako vlastník pozemku parc. č. X namítá, že je omezen ve svém vlastnickém právu tím, že pozemek v jeho vlastnictví byl zahrnut do plochy veřejného prostranství, čímž byla jeho subjektivní práva podřazena veřejnému zájmu. V této skutečnosti spatřuje negativní dopad na své vlastnické právo, a to mj. v návaznosti na komplexní využití všech svých pozemků, kdy je vlastníkem ještě dalších pozemků na dotčený pozemek bezprostředně navazujících. Navrhovatel tedy logicky a konsekventně tvrdí dotčení své právní sféry. Je nepochybné, že může být dotčen územním plánem jako souborem pravidel omezujících způsobu a možnosti využití pozemků. Jeho aktivní procesní legitimace v řízení je tedy dána.

Podle ust. § 101d odst. 1 s.ř.s. je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

Zákonnost opatření obecné povahy soud zkoumá jednak z hledisek kompetenčních a procesních, a jednak z hledisek hmotněprávních, včetně proporcionality zásahů do subjektivních práv navrhovatelů (viz přiměřeně rozsudek NSS ze dne 27.9.2005 č.j. 1 Ao 1/2005-98, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 740/2006 a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010 č.j. 1 Ao 2/2010-116).

V uvedených intencích se krajský soud zabýval důvodností návrhu.

V prvním návrhovém bodě navrhovatel namítl zkrácení svého vlastnického práva k pozemku parc. č. X v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny, když pro zahrnutí tohoto

pozemku do veřejného prostranství určeného plochou X neshledal veřejný zájem. Poukázal na původní územní plán, v němž byl podle jeho názoru dotčený pozemek součástí zastavitelného území. S tímto vědomím navrhovatel pozemek v roce 2006 také zakoupil se záměrem budoucího využití pro bydlení svých dětí nebo pro rozšíření stávající zahrady rodinného domu. Nový územní plán proto narušil u navrhovatele princip legitimního očekávání. Otázkou vázanosti dřívějšího územního plánu při tvorbě nového se stávající judikatura správních soudů zabývá např. v rozsudku NSS sp. zn. 6 Ao 3/2009, v němž NSS vyslovil, že *„Z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v raných fázích územního plánování nelze dovozovat vytvoření „závazné správní praxe“ – tím by byla popřena sama podstata územního plánování“*. Z žádného ustanovení stavebního zákona či jiného právního předpisu nelze dovodit závaznost obsahu stávajícího územního plánu ve vztahu k územnímu plánu budoucímu, což má své logické opodstatnění v tom, že územní plány vytvářejí předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území ve vztahu do budoucna a vycházejí přitom nejen z aktuálního stavu daného území, ale také z koncepce budoucího rozvoje s ohledem na měnící se hodnoty a podmínky území. Již z tohoto základního úkolu územního plánování je snadno dovoditelné, že nemůže bez dalšího lpět na stavu, jenž byl aktuální v době tvorby předchozího územního plánu, aniž by respektoval další výzvy a aktuální potřeby rozvoje. K těmto důvodům je také nutno připočíst možnou změnu legislativy, k níž může s ohledem na delší časové intervaly, v nichž jsou nové územní plány vytvářeny, dojít. V posuzované věci nastala zcela zásadní změna legislativy v podobě nového stavebního zákona, který nabyl účinnosti ke dni 1.7.2006 a který zejména v oblasti územního plánování přinesl zcela jiné, a to detailnější a propracovanější pojetí právní úpravy, které se nutně muselo promítnout do tvorby nového územního plánu, která již spadala do působnosti tohoto právního předpisu. Podle ust. § 30 stavebního zákona je jedním z nástrojů územního plánování, a to územně plánovacím podkladem, územní studie (tento právní institut předchozí právní úprava neznala), která *navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů včetně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, např. veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí*. Každá změna ve funkčním zařazení konkrétního území, kterou přinese nový územní plán, samozřejmě musí být náležitě odůvodněna. V posuzované věci byla změna zařazení pozemku parc. č. X z funkční plochy původního územního plánu s označením „bydlení městské všeobecné nízkopodlažní“ do funkční plochy veřejného prostranství dle nového územního plánu odůvodněna územní studií Slavonín-sever vypracovanou v roce 2006, která se stala územně plánovacím podkladem nového územního plánu. Tím je také vymezen veřejný zájem na využití dotčeného pozemku pro veřejné účely. K navrhovatelově námitce, že pozemek zakoupil v roce 2006 v úmyslu rozšířit o něj zázemí pro své rodinné bydlení, soud uvádí, že také otázka potenciálních právních nároků na realizaci soukromých zájmů je již judikaturou řešena, a to konkrétně rozsudkem NSS sp. zn. 1 Ao 2/2011, v němž bylo vysloveno, že *„...navrhovatelka nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jejím vlastnictví, které by plně vyhovovaly jejím soukromoprávním zájmům“*. Jak vyplývá z již uvedeného, navrhovatel získal pozemek do svého vlastnictví v roce 2006, tj. ve stejném roce, kdy byla vypracována územní studie Slavonín-sever. Ačkoliv územní studie není sama o sobě závaznou územně plánovací dokumentací, představuje nepochybně cíl nebo úkol, k němuž územní plánování směřuje a s jehož realizací lze v budoucnu počítat. V posuzované věci se pak zmíněná studie stala územně plánovacím podkladem

nového územního plánu. Jak správně uvedl odpůrce, bylo v zájmu navrhovatele, pořizoval-li si pozemek s konkrétním záměrem, aby si pečlivě ověřil, zda z hlediska veřejných zájmů a záměrů v dané lokalitě bude moci svou soukromou představu realizovat. Dle výpisu z katastru nemovitostí je předmětný pozemek veden jako druh orná půda, a proto nebylo možno jednoznačně předpokládat možnost jeho zastavění ani v minulosti. Na základě uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že navrhovatelem tvrzené legitimní očekávání možnosti využití pozemku parc. č. X v souladu s jeho soukromoprávním záměrem nemá a ani v minulosti nemělo jednoznačný reálný podklad. Proto krajský soud důvodnost tohoto návrhového bodu neshledal.

V druhém návrhovém bodu navrhovatel vznesl námitky proti způsobu, jakým byla odpůrcem vypořádána jeho námitka podaná dne 4.4.2014. Jak navrhovatel sám uvedl, námitku podal až k upravenému návrhu ÚP Olomouc. V námitce samotné pak dle jeho vlastního tvrzení i dle obsahu správního spisu vyjádřil navrhovatel nesouhlas s umístěním veřejného prostranství s komunikací na svém pozemku parc. č. X právě s ohledem na již shora zmíněný soukromoprávní záměr jeho budoucího využití. Současně předložil dvě variantní řešení. Odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitce, kterou zamítl, stejně jako následně ve vyjádření k návrhu na zrušení ÚP Olomouc, uvedl, že námitka nebyla podána ve lhůtě stanovené k projednání napadeného obsahu ÚP Olomouc. K tomu krajský soud uvádí, že geneze procesu přijímání ÚP Olomouc je zcela zřetelně seznatelná z obsahu správních spisů. K prvnímu veřejnému projednání návrhu ÚP Olomouc došlo v termínu od 18.1. do 12.3.2013, přičemž dne 5.3.2013 došlo k veřejnému projednání s odborným výkladem projektanta. Podle ust. § 52 odst. 3 stavebního zákona nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odst. 2 námitky. Podle poslední věty téhož ustanovení k později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Navrhovatel v takto stanovené lhůtě námitky proti projednanému návrhu ÚP Olomouc nepodal. V důsledku uplatnění připomínek a námitek jiných subjektů byla provedena úprava původního návrhu ÚP Olomouc a následně byl návrh ÚP Olomouc v rozsahu těchto provedených úprav opakovaně projednán, a to v termínu od 3.3.2014 do 10.4.2014. Teprve na základě tohoto projednání uplatnil navrhovatel dne 4.4.2014 svou námitku, která však obsahově nesměřovala k provedeným úpravám, ale k okolnostem, které byly projednány již v rámci původního projednání návrhu ÚP Olomouc, jež proběhlo dne 5.3.2013. Z ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že upravený návrh se projedná v rozsahu těchto úprav na opakovaném veřejném projednání, přitom se postupuje obdobně podle § 52 stavebního zákona. Krajský soud k uvedenému dodává, že právní úprava obsažená v § 52 a § 53 stavebního zákona tvoří nedílný celek, který upravuje příslušnou část řízení o územním plánu takovým způsobem, že dochází k postupné koncentraci řízení závislé na obsahu vznesených připomínek a námitek. Ust. § 52 odst. 3 věty třetí znamená, že ty části územního plánu, k nimž nebyly vzneseny žádné připomínky a námitky, se již po prvním veřejném projednání „zakoncentrují“ a mají se za projednané, resp. nelze je již dodatečně napadnout. Pokud jsou podané připomínky a námitky takového charakteru, že vyžadují změnu návrhu územního plánu, pak se další veřejné projednání územního plánu týká pouze rozsahu provedených změn, a to za stejných pravidel, jako proběhlo první projednání, tj. včetně zásady koncentrace řízení ve vztahu k námitkám a připomínkám směřujícím do projednávaných změn. V posuzované věci žalobce při prvním projednání návrhu územního plánu svou námitku nepodal a problematika veřejného prostranství na

ploše X nebyla pro další řízení, resp. pro změnu návrhu otevřena ani na základě námítky jiného subjektu. Ohledně této konkrétní lokality tedy došlo k zakoncentrování v první fázi projednání územního plánu a do další se vůbec nedostala, neboť přijaté změny se jí nedotýkaly. Vznesení žalobcovy námítky při projednání změny návrhu územního plánu pak bylo s ohledem na princip zásady koncentrace řízení již zcela irelevantní. Odpůrce proto správně vyhodnotil tuto námitku jako opožděnou. Mimo již uvedené procesní důvody opožděnosti je nutno zdůraznit také to, že do zásady koncentrace řízení se promítá princip právní jistoty dalších dotčených osob, které oprávněně předpokládají, že „zakoncentrovaná úprava“ je již neměnná. Na základě opožděnosti podání námítky pak odpůrce nemusel tuto námitku věcně vůbec vypořádat, a pokud tak učinil tím, že přiblížil veřejný zájem na dalším rozvoji daného území, učinil tak nad rámec svých procesních povinností. Pokud se v odůvodnění rozhodnutí o námitce nevypořádal s navrhovatelem předloženými variantními řešeními, nelze to považovat za nedostatek, který by mu měl být vytýkán, neboť k tomu za daného procesního stavu nebyl povinen. Z uvedených důvodů nelze dospět ani k závěru, že by odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o této námitce porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Argumentaci navrhovatele, že se mu otevřel prostor k uplatnění námitek ke změnám v dotčené lokalitě na základě změnového listu 13-04 obsahujícího změnu dotýkající se ploch X a X, rovněž neshledal krajský soud důvodnou. Přijatá změna spočívala v tom, že podmínka uzavření dohod o parcelaci DP-42 a DP-43 byla nahrazena podmínkou zpracování územní studie ÚS-106. Tato změna umožňovala navrhovateli vznesení námítky vztahující se pouze k jejímu konkrétnímu obsahu, tj. ke změně příslušných právních nástrojů podmiňujících vymezení dané plochy územního plánu. Taková námitka však navrhovatelem vznesena nebyla. Navrhovatelovy odkazy na rozsudky NSS, které v tomto návrhovém bodě učinil, tj. rozsudky sp. zn. 9 Ao 3/2011 a sp. zn. 1 Ao 5/2010 krajský soud shledal nepřipadnými, a to z těchto důvodů. U prvního z označených rozsudků NSS, lze dovodit, že jej navrhovatel zmiňuje v souvislosti se závěry, které v něm byly učiněny ohledně odůvodnění rozhodnutí o námitkách, na něž je nutno klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí, tj. požadavky vymezené § 68 odst. 3 správního řádu. S tímto závěrem se lze v obecné rovině zcela jistě ztotožnit, ovšem jeho aplikace je možná pouze v případě, že posuzovaná námitka je vznesena relevantním způsobem tak, aby vůbec existovala povinnost správního orgánu se s ní požadovaným způsobem vypořádat. Jak bylo již shora dovozeno, taková situace v posuzované věci nenastala, a proto argumentace ust. § 68 odst. 3 správního řádu ani označeným rozsudkem není na místě. Jelikož druhý z označených rozsudků NSS obsahuje shodné právní závěry, platí pro jeho případnou aplikaci totéž, co již bylo vysloveno. Druhý návrhový bod na základě shora uvedených důvodů krajský soud rovněž neshledal důvodným.

Ve třetím návrhovém bodě namítl navrhovatel porušení zásady proporcionality, neboť odpůrce se navrženými variantami řešení měl zabývat také s ohledem na požadavek minimalizace zásahů do vlastnického práva navrhovatele jako soukromé osoby. Z pohledu soudního přezkumu je možnost soudu posuzovat dodržení proporcionality zvolených řešení v územním plánu úzce spojena s otázkou procesní aktivity navrhovatele v průběhu procesu přípravy opatření obecné povahy. Judikatura NSS dospěla k názoru, že zkoumat proporcionalitu řešení může soud pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce právě v procesu přípravy opatření obecné povahy na základě podané námítky či připomínky. Například v rozsudku ze dne 7.10.2011 sp. zn. 6 Ao 5/2011 NSS vyslovil, že „není možné po soudu požadovat,

aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují.“ Dále NSS v tomtéž rozsudku poukázal na svou předchozí judikaturu, podle které „*obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území (...) je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.“ Tyto obecné závěry pak shrnul NSS v dalším rozsudku, a to ze dne 4.11.2014 sp. zn. 2 As 46/2014, v němž na základě shora citované judikatury dospěl ke shrnujícímu závěru, že pokud navrhovatel námitky ani připomínky v rámci přípravy opatření obecné povahy nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce „v první linii“ a nahrazoval tak činnost pořizovatele opatření obecné povahy. V posuzované věci z obsahu správního spisu, jakož i z vyjádření účastníků řízení nevyplývá, že navrhovatel v procesu přijímání ÚP Olomouc řádně uplatnil námitky, když za řádně uplatněnou námitku se nedá považovat námitka uplatněná opožděně, a to z důvodů, které byly již výše rozvedeny v rámci argumentace k návrhovému bodu 2), na něž krajský soud v tomto směru plně odkazuje. Jak vyslovil NSS v rozsudku ze dne 23.9.2013 č.j. 8 Aos 2/2012-59 „*pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádně své námitky, sám se tímto nedůsledným přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námitky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené OOP a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud*“.*

Návrhový bod 4., v němž navrhovatel namítl, že odpůrce nezohlednil vydání územního rozhodnutí ze dne 20.1.2014 č. 11/2014 na umístění oplocení pozemku parc. č. X, které bylo vydáno za účelem realizace navrhovatelova záměru využít pozemek k soukromoprávním účelům, soud také důvodným neshledal. Jak shodně uvedli účastníci řízení, označené územní rozhodnutí nikdy nenabýlo právní moci, v odvolacím řízení bylo zrušeno a v dalším řízení byla žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnuta, byť dosud nepravomocně. Podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu konkrétním rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti. Ve smyslu ust. § 73 odst. 2 správního řádu teprve pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány. Toto ustanovení upravuje tzv. materiální právní moc rozhodnutí, tj. jeho závaznost pro zákonem stanovený okruh osob a orgánů veřejné moci. Teprve závaznost rozhodnutí znamená, že z něj vyplývají nová práva nebo nové povinnosti, případně obojí. Jelikož v posuzované věci územní rozhodnutí vydané dne 20.1.2014 nikdy nenabýlo právní moci, nestalo se také nikdy právně závazným ani pro orgány veřejné moci, odpůrce

nevyjímaje. Odpůrce proto nebyl povinen toto rozhodnutí v procesu přípravy ÚP Olomouc jakkoli zohlednit, neboť nikdy nenabýlo materiální právní moci, takže se nestalo právně relevantním. Navíc bylo zrušeno ještě před vydáním ÚP Olomouc, čímž se věc vrátila znovu do procesu řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí. Na zrušené správní rozhodnutí je nutno pohlížet, jako by nikdy neexistovalo. Dočasná existence označeného územního rozhodnutí proto v posuzované věci nepředstavuje právní skutečnost, která by měla ve vztahu k posuzovanému opatření obecné povahy jakoukoliv právní relevanci.

Námítku zvýšení škodlivých imisí v důsledku realizace plánovaného veřejného prostranství na ploše č. X navrhovatel nikdy v procesu přípravy návrhu ÚP Olomouc nevznnesl a vznesl ji poprvé až v soudním návrhu. Jak již bylo shora vymezeno v argumentaci k navrhovaným bodům 2) a 3), takovýto postup je v rozporu s právní úpravou přípravy opatření obecné povahy obsaženou ve stavebním zákonu a tudíž i v rozporu se zásadami, jimiž se řídí soudní přezkum. Soud nemůže být první instancí, která by se takovou námítkou zabývala, neboť by tím nepřípustně nahrazoval činnost pořizovatele opatření obecné povahy. Z těchto důvodů se námítkou krajský soud nezabýval.

Ani šestý návrhový bod krajský soud důvodným neshledal, neboť požadavek navrhovatele na další opakované veřejné projednání návrhu ÚP Olomouc nemá oporu ve stavebním zákoně. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že proces tvorby ÚP Olomouc proběhl v souladu s právní úpravou obsaženou ve stavebním zákoně, kdy byly dodrženy všechny předepsané postupy, a to rovněž ve vztahu k veřejnosti. Relevantně vznesené námítky a připomínky, které byly shledány opodstatněnými, byly zapracovány do úpravy původního návrhu OP Olomouc a provedené změny byly následně opět veřejně projednány. Ve skutečnosti, že navrhovatel bez objektivních důvodů nerealizoval řádně své právo podat námítky ve lhůtě k tomu určené, nelze spatřovat důvod pro zpochybnění průběhu přípravy návrhu opatření obecné povahy.

Své návrhové body navrhovatel doplnil, případně vznesl nové v replice k vyjádření odpůrce, kterou doručil krajskému soudu dne 2.2.2015 a jejíž obsah je vymezen na str. 5 – 7 tohoto rozsudku. K tomuto podání navrhovatele soud uvádí následující:

Argumenty vznesené navrhovatelem k bodu 1) vyjádření odpůrce má soud za vypořádané svým stanoviskem k návrhovému bodu 2) a 3) (viz str. 14-16 tohoto rozsudku). K navrhovatelovu vyjádření označenému „k bodu 2) vyjádření odpůrce“ krajský soud opět odkazuje na svou argumentaci k návrhovému bodu 3), z níž vyplývá, z jakých důvodů soud není oprávněn v posuzované věci posuzovat hledisko proporcionality. K navrhovatelově specifikaci nezákonnosti postupu při vydávání ÚP (část A) body 1. a 2. – viz str. 5 tohoto rozsudku) soud k bodu A) 1. uvádí, že zpochybnění srozumitelnosti a namítnutí nezákonnosti veřejné vyhlášky s tím, že je datována dnem 12.9.2014, zatímco zastupitelstvem bylo opatření obecné povahy přijato až dne 15.9.2014, je novým návrhovým bodem, jímž soud není oprávněn se zabývat, a to s ohledem na výslovnou právní úpravu obsaženou v § 101b odst. 2 věty druhé upravující, že obsahuje-li návrh náležitosti dle ust. § 101b odst. 2 věty první a obecné náležitosti podání dle § 37 odst. 2 a 3, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat

o další návrhové body. Tato právní úprava představuje koncentrační zásadu, podle které se soud zabývá návrhem na přezkum opatření obecné povahy pouze v tom rozsahu, v jakém byl původně učiněn. K bodu A) 2. této části repliky soud uvádí, že otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách navrhovatele má již za vypořádanou argumentací uvedenou k návrhovému bodu 2). Část B) body 1. a 2. repliky (viz str. 5 – 6 tohoto rozsudku) považuje krajský soud beze zbytku za další návrhové body, o něž však nelze původní návrh rozšiřovat, a proto se jejich důvodností s odkazem na ust. § 101b odst. 2 s.ř.s. nezabýval. K části B) bod 3. repliky soud odkazuje na své vyhodnocení návrhového bodu 1) a 4), v němž nedovodil, že by zásada legitimního očekávání navrhovatele byla porušena. Také část C) repliky má krajský soud za vypořádanou, a to argumentací k návrhovým bodům 1), 2) a 3).

Námítky, jež vznesl navrhovatel k bodu 3) vyjádření odpůrce týkajících se legitimního očekávání navrhovatele pokud jde o využití pozemku parc. č.X, má krajský soud za vypořádané argumentací k návrhovému bodu 1). Námitku směřující proti limitní hranici výměry pozemků určených ke stavbě rodinných domů, kterou navrhovatel považuje za diskriminační, je nutno rovněž považovat za nový návrhový bod, k němuž krajský soud s odkazem na ust. § 101b odst. 2 věty druhé s.ř.s. přihlídnout nemohl.

Námítky vztahující se k bodu 4) vyjádření odpůrce, v nichž navrhovatel má za to, že jeho případná procesní pasivita nemůže být překážkou v posuzování 5. bodu algoritmu soudního přezkumu, tj. hlediska proporcionality, má krajský soud za vypořádané svou argumentací k návrhovému bodu 3).

Pokud v námitkách k bodu 5) vyjádření odpůrce navrhovatel setrval na svých názorech ohledně územního rozhodnutí ze dne 20.1.2014, jež považuje za projev legitimního očekávání, má krajský soud tuto námitku za vypořádanou již předchozí právní argumentací k návrhovému bodu 4).

Námítky uvedené k bodu 6) vyjádření odpůrce obsahují hypotetické tvrzení, tj. nijak reálně podloženou domněnku navrhovatele o směřování budoucího vývoje výstavby v dotčené lokalitě na základě územní studie, která má být v budoucnu přijata, a proto se krajský soud jejich obsahem nezabýval. Na tomto místě považuje soud za vhodné připomenout, že problematika imisí nebyla navrhovatelem v průběhu přípravy ÚP Olomouc předestřena a ani z tohoto důvodu se krajský soud námitkami tohoto charakteru nemůže zabývat, jak již bylo shora opakovaně uvedeno.

Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že návrh je nedůvodný, podle ust. § 101d odst. 2 věty druhé s.ř.s. jej zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty první s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému odpůrci nevznikly podle obsahu soudního spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost. Krajský soud zohlednil, že odpůrce má postavení statutárního města disponujícího dostatečným personálním i materiálním vybavením, aby byl schopen kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, a proto neshledal důvody pro uznání nákladů veřejné moci

vynaložených na advokátní zastoupení (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 6.11.2014 sp. zn. 7 As 168/2014).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. února 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu